

ДѢТЕ.

Азъ го познавамъ кой е.

Сички.

Кой е? кой е?

Дѣтето.

Странчо арнаутинътъ. Азъ го познахъ по пожеето.

Мнозина.

Истина е Странчо. Клѣта Куна! Тя и не знае че, синътъ ѝ е убитъ, като говѣдо! Трѣба да идеме и да я пайдеме. . . Иди ти, Колѣо, и повикай я.

Колѣо.

Ами че! азъ искамъ да си погледамъ.

(Дохаждатъ единъ попъ и единъ калугеринъ.)

Попътъ (гледа насамъ-нататакъ и говори тихо на калугеринътъ).

Отъ нѣкое време насамъ азъ вида, че между народътъ произхожда нѣкакво си волнение. Това не е на добро! Тоя арнаутинъ служеше на нашата и бѣше вѣренъ слуга на султанътъ. Той не е убиенъ отъ хайдуци; а отъ нашите чапкъне, които и насъжне съ захванале да викатъ: „свобода или смъртъ!“ Чуденъ е станалъ свѣтътъ: азъ са боя да не запалатъ къщите ни и да не погубатъ дѣцата ни. . .

Калугерътъ.

А знаешъ ли що?

Попътъ.

Що?